

סצנה 3

חבורת התלמידים: יונתן (הגיבור), שמואל, רועי, יואב, עידו

[חבורה של תלמידים יושבים בכיתה ומדברים]

[כל אחד מתעסק במשהו שמאפיין את הדמות שלו ומדברים הרבה יותר בחיות וכיף, אחד שמואל נכנס משחק עם כדור, יונתן עם אוזניות]

שמואל: ראיתם את המשחק אתמול?

יואב: איזה אחי, הייתי חייב לעשות שיעורי בית במתמטיקה וואלה הרב שי לוי מפחיד אותי

עידו: חבל, היה משחק מטורף, אם היית ניגש חורף היית יכול לראות

רועי: מסכים אחי, היה מטורף. מה איתך, יונתן? ראית אותו?

[יונתן יושב מוטריד טרוק על הספה, שמואל זורק עליו כדור עידו קם לוקח את הכדור וזורק ליונתן על הראש. יונתן מוריד את האוזניות.]

יונתן: מה אחי? אה, כן, כן. ראיתי.

עידו: מה אחי? מה הסיפור? מה מטריד אותך? גמרנו מתמטיקה, אתה יודע...

יונתן: כן, אבל מתמטיקה זה לא הדבר היחיד שחשוב בחיים...

יואב: אז מה מטריד אותך? אזרחות? גם את זה גמרנו כבר

יונתן: לא, לא זה לא זה...

שמואל: אז מה העניין אחי? תשתחרר, סיימנו בגרויות חורף, יש זמן עד הקיץ, תיהנה קצת!

יונתן: זה פשוט... חשבתי לעצמי... מה עם ההכתרה?

[מוזיקת רקע, לדבר עם יותר חיות]

רועי: וואלה צודק, לא היו אמורים להגיד לנו על זה משהו כבר?

יואב: וואי נכון, חייבים לעשות הכתרה, יש לי מלא רעיונות איך לצחוק על המורים

עידו: כן, חייבים לצחוק על איך שפרצנו לעצמנו יציאה מהישיבה שנה שעברה

שמואל: או על הגן חיות שהיה לנו בכיתה

רועי: זוכרים את היום שהבאנו תרנגול?

עידו: כן... איזה מטורף זה היה...

רועי: וואיי אפשר לצחוק על זה שמסלול ישיבה גרמו ל4 מורים ב4 שנים ברצף לפרוש.

יונתן: אתם מבינים עכשיו? חייבים לעשות הכתרה!

יואב: אז למה בעצם לא אמרו לנו על זה כלום עד עכשיו?

עידו: כשאני חושב על זה, באמת ראיתי את הרב צחי מסתובב מרוצה מהרגיל לאחרונה...

רועי: נכון, כשנכנסתי להנהלה ראיתי את פינת הקפה עמוסה... שני סוגי תיונים...

שמואל: כן, אפילו נתנו לי מפתח לחדר מוזיקה כשביקשתי... משהו פה מסריח, אפילו למנסור לא הביאו.

יונתן: אנחנו חייבים לבדוק מה קורה. בואו, ננסה לשאול את הרב צחי.

[חמישתם קמים ויוצאים מהבמה מצד אחד. מסדרים את הבמה במהירות לתפאורה של משרדי הישיבה במקום הכיתה. בינתיים הרב חזי נכנס לבמה ומסתכל לאחורי הקלעים]

הרב חזי: מצטער, אני חייב לעזוב את ישיבת הצוות, יש לי משהו דחוף

[הוא יוצא מהצד השני. התלמידים נכנסים שוב. יונתן בראש]

רועי: מזל שלמשרדים של ההנהלה אין צ'יפים...

יואב: לא צריך צ'יפים, מי שנכנס יש לו עסק עם תרצה

יונתן: קדימה, בואו נלך לרב צחי.

[הם הולכים לדלת של המשרד של הרב צחי, היא סגורה ויונתן פותח אותה קצת]

יונתן: עזבו, יש פגישה בפנים...

[הרב חזי נכנס מהצד השני של הבמה, הוא מדבר בטלפון. התלמידים רואים אותו ורצים לכיוונו]

הרב חזי(לטלפון): לא, ביום שני באים הקבלנים לתכנן את הגשר מבית המדרש למעבדה... אתה יכול ביום שלישי?

יונתן: הרב חזי! אתה יודע מה קורה עם ההכתרה שלנו?

שמואל: הרב! מתי מדברים איתנו על ההכתרה?

עידו: הרב חזי! מתי ההכתרה שלנו?

הרב חזי (לתלמידים): לא עכשיו, אני עסוק

הרב חזי (לטלפון): שים את זה ליד השולחן חצ'פורי... לא, לא הפוצ'יבמבה...

[תוך כדי כל זה הרב חזי חוצה את הבמה כשהתלמידים רודפים אחריו, ויוצא מהצד השני]

יונתן: אוף... מה יהיה?

יואב: עזוב אחי, יש שיעור מתמטיקה עכשיו... נבדוק את זה אחר כך

יונתן: אני לא מבין, מתמטיקה זה באמת הדבר שהכי חשוב לך בחיים?

[חמישתם יוצאים מהבמה. המסך יורד לסרטון ווטסאפ. מסדרים את התפאורה לסצנה 5]

סצנה 6

[חבורת התלמידים יושבת בבית מדרש ומדברת]

עידו: תגידו, התקדם משהו בקשר להכתרה? מישהו דיבר עם הרב צחי או הרב חזי?

שמואל: פעם אחרונה שניסינו לא הצלחנו... מישהו ניסה שוב מאז?

יואב: לא, אין לי ראש לזה עכשיו, צריך לחרוש על מתמטיקה?

יונתן: שחרר מהמתמטיקה! מה עם ההכתרה?

רועי: צריך להתחיל כבר לתכנן, אחרת כלום לא יזוז לבד.

שמואל: נכון, צריך גם אישור מההנהלה על כל החומרים, זה יכול לקחת זמן.

עידו: אגב, שמתם לב לישיבה הגדולה של המורים אתמול?

יונתן: לא, מה היה?

עידו: הייתה ישיבה ענקית, הסתכלתי בחדר מורים וראיתי שם המון בשר, משהו מטורף.

שמואל: כן, והמון מורים הגיעו... אפילו כאלו שלא ראיתי מאז תחילת שנה...

רועי: אולי פשוט התחילו להפעיל את שיטת המנות גם על המורים?

עידו: הלוואי שיצטרכו גם אישור הורים כדי לצאת מהישיבה...

יונתן: זה לא נשמע ככה... משהו פה חשוד... ממתני לישיבה יש כל כך הרבה כסף?

[יש צליל הודעה לכולם. כולם שולפים את הטלפון מהכיס]

שמואל: מה זה? המורים שלחו סרטון?

רועי: זה לא יורד לי...

יואב: אוף, הקליטה בישיבה הזאת...

עידו: חייבים כבר למצוא את משבשי הקליטה האלה של הרב שי ולשבור אותם אחת ולתמיד.

[המסך יורד. סרטון: פרומו של המורים]

פרומו מורים - במנגינת "חג פורים", ערוך גרוע בכוונה

בית 1

חג פורים, חג פורים
הכתרה של המורים
תלמידים רעשנים
לא מכבדים מורים
הרב צחי המנהל
את ההכתרה סידר
ואיזה כיף פה למורים

כי יש עכשיו תקציב
כי יש עכשיו תקציב

בית 2

חג פורים, חג פורים
אין על שיטת המנות
תלמידים נוכחים
טלפונים בקופסאות
הרב צחי המנהל
את ההכתרה סידר
ואיזה כיף פה למורים
כי יש עכשיו תקציב
כי יש עכשיו תקציב

[המסך עולה. התלמידים בהלם, מחזירים את הטלפונים לכיסים]

יונתן: אני לא מאמין. אני בהלם. המורים עושים את ההכתרה?!?!?

עידו: כן... ככה זה נראה...

יונתן: א-א-אבל למה? למה שהם יעשו את זה?

רועי: אני לא יודע. מוזר...

יואב: נו טוב, לא נורא... כנראה שנחזור למתמטיקה...

יונתן: מתמטיקה? לא נורא! איך אתה יכול להגיד דבר כזה??

שמואל: זה באמת נורא מבאס שאין הכתרה, אבל... אתה לא קצת מגזים?

יונתן: [עם מנגינה מרגשת] אתם לא מבינים. ההכתרה חשובה לי יותר מכל דבר. בכיתה ו, הייתה אמורה להיות לי הכתרה, אבל היא התבטלה בגלל הקורונה. מאז אותו יום אני חולם על היום שבו אגיע לכיתה יב ואוכל סוף סוף לעשות הכתרה משלי. במשך שנים צפיתי בכל הכתרה, של כל מחזור, חולם על הרגע שבו אני אהיה על הבמה. ועכשיו, כשסוף סוף הגיע הרגע, המורים מבטלים את ההכתרה שלנו ולכם פשוט לא אכפת?? אנחנו מוכרחים לעשות את ההכתרה הזאת! בזכות ההכתרה הזאת נוכל להיזכר לנצח בתור המחזור שהביא את האור והשלום לעולם, ובלעדיה אנחנו סתם עוד מחזור שיישכח ברגע שיצא מהישיבה!

שמואל: וואו, יונתן, אני... אני לא ידעתי.

יואב: אני מצטער שזלזלתי בך. לא ידעתי שזה כל כך חשוב לך. כנראה בכל זאת יש דברים חשובים יותר ממתמטיקה...

יונתן: זה בסדר... אני מניח שאין כל כך מה לעשות עכשיו... [נאנח]

[כל אחד קם בשורה שלו]

עידו: רגע, אל תתיימש כל כך מהר!

רועי: יש לי רעיון. מה דעתכם שנלך להתייעץ עם הרב גדעון? גם הוא לא תמיד הסכים עם ההנהלה, הוא בטח יידע מה לעשות.

שמואל: סבבה, אבל תסתירו אותי, סגרת בימכונה

יואב: אבל איך? הוא לא ייתן לנו להיכנס אליו הביתה...

יונתן: אני מאמין שנצליח לשכנע אותו. בואו!

[החמישה יוצאים מהבמה]

[צריך לחשוב על מעברון]

6.5 סצנה

[מחליפים את התפאורה לבית של הרב גדעון: שולחן אוכל גדול עם קנקן מים עליו, ודלת בצד. הרב גדעון נכנס, מתיישב עם ספר ליד השולחן ולומד. החמישה נכנסים שוב לבמה ודופקים בדלת של הבית. הרב גדעון מניח את הספר פתוח על השולחן]

הרב גדעון: מי זה?

עידו: זה אנחנו, הרב, התלמידים שלך.

הרב גדעון: אמרתי לכם לא לבוא!

יואב: אתם רואים? אמרתי לכם שהוא לא יסכים...

רועי: הרב, בבקשה, אנחנו חייבים להתייעץ איתך!

הרב גדעון: במה אני כבר יכול לעזור? אני הרי כלום ושום דבר...

יונתן: בבקשה הרב, אנחנו חייבים להתייעץ איתך! אם לא כרב לשעבר, אז לפחות כחבר!

הרב גדעון: אני בקושי עם הארץ, קל וחומר שלא חבר...

שמואל: בבקשה, הרב...

הרב גדעון: טוב, טוב, אם אתם מתעקשים... בואו, תיכנסו.

[התלמידים נכנסים לבית של הרב גדעון. הרב גדעון סוגר את הספר]

רועי: הרב, אפשר כוס מים?

הרב גדעון: מה פתאום? כבר שנים שאני אומר לכם שאני מלך מלכי הקמצנים, ואתם לא קולטים... מוח של פיסטוק ריק.

[רועי מבואס]

הרב גדעון: בהומור, בהומור... בואו, שבו.

[התלמידים מתיישבים ליד השולחן, רועי מוזג לעצמו מים]

הרב גדעון: נו, אז מה שלומכם? הכול בסדר?

עידו: בסך הכול בסדר, ברוך ה'.

הרב גדעון: מה עם שנה הבאה? שמואל, הלכת לבדוק במרכז?

שמואל: אמממ...

הרב גדעון: אני אומר לך, מרכז זה בול בשבילך.

שמואל: האמת ש... אממ... סגרתי במכינה...

הרב גדעון: תוריד לעצמך סטירה! עדיין לא מאוחר מדי לבדוק בישיבה. תלך, ו-

יונתן: הרב, אנחנו סוטים מהנושא. יש לנו בעיה אמיתית שאנחנו חייבים להתייעץ לגביה איתך.

הרב גדעון: אני מבין. מה הבעיה?

יונתן: השנה, ההנהלה החליטה שהמורים יעשו את ההכתרה במקום התלמידים. אנחנו אפילו לא יודעים למה! זה נראה כאילו הם עושים את זה בכוונה...

הרב גדעון: לפני כמה ימים, הרב צחי כתב בקבוצת הוואטסאפ של המורים הודעה על ישיבת מורים עם הרבה אוכל. אני תוהה מאיפה הגיע התקציב... יכול להיות שיש קשר בין הדברים?

יואב: הרב, יש לך ווטסאפ? הפנסיה משחיתה אותך...

הרב גדעון: חס ושלום, מהטלפון של אשתי כמובן... הם שכחו להוציא אותה מהקבוצה כשעזבתי.

עידו: או שאולי ואני רק מעלה את האופציה הם עדיין מקווים שתחזור...

יונתן: זה מידע מעניין, אבל בכל מקרה, הרב, מה לדעתך אנחנו צריכים לעשות?

הרב גדעון: מה הבעיה? תשרפו את ההנהלה.

שמואל: נו באמת, הרב, ברצינות.

הרב גדעון: תשמעו, זו בעיה שלכם שבחרתם להתייעץ דווקא איתי... הרי מה אני כבר יודע? הדבר היחיד שאני יודע הוא שאני לא יודע.

יואב: הרב, זה פרדוקס... אם אתה יודע שאתה לא יודע, אז אתה לא יודע שאתה יודע שאתה לא יודע, ואם אתה לא יודע-

הרב גדעון: די, די, שיגעתם את השכל.

יונתן: הרב, אנחנו חייבים עצה אמיתית. מה עדיף, לפעול כנגד ההנהלה ולהסתכן בעונש חמור, או לשבת בחיבוק ידיים בזמן שהמורים לוקחים את ההכתרה לעצמם?

הרב גדעון: את מי אתה מעדיף להרוג, את אבא או את אמא? שתי האפשרויות רעות. מה אני אגיד לכם, אני שמח שלפחות אני לא צריך להשתתף בהכתרה הזו...

רועי: הרב, ברצינות. באנו עד לכאן, אנחנו חייבים את העצה שלך.

הרב גדעון: אתם יודעים מה? אם כבר באתם עד לכאן, בואו נתחיל רגע בניגון.

[הרב גדעון מתחיל לשיר 'וכלם מקבלים']

שמואל: הרב, אני מתנצל, אבל אין לנו זמן...

הרב גדעון: בסדר, אז נמשיך... היום בדיוק היארצייט של האדמו"ר מטנגנס... אתם יודעים, יש סיפור מפורסם שהוא היה נוהג לספר:

מעשה בבן מלך, שהיה לו כל הטוב שבעולם. דודו של אותו בן מלך היה שונא את המלך שנאת מוות, וזומם להורגו. יום אחד אותו בן מלך צעד בשדה, ולפתע הגיע עדר של שוורים מועדים. אותו הדוד הצליח בעזרת העדר לדרוס את אותו המלך ולהורגו. ואותו בן המלך פחד והאשים עצמו במותו של המלך, וברח לארץ רחוקה והתבולל, ודודו נכנס למלוך תחת אביו. ואחרי שנים רבות שבילה בארץ הרחוקה הוא התפלל, שפך את ליבו, והרגיש איך הוא ממש מצליח לראות את דמות אביו בעננים. ואותו נס שכנע אותו לחזור ולהתגייר, והוא חזר אל ארצו והרג את דודו, ונמשח למלך על עמו, והחזיר את השלום למדינתו, וגירש את כל אותם הצבועים שתמכו בדודו.

רועי: ידעתי שכדאי ללכת לרב גדעון. איך שאני מתגעגע לטישים..

הרב גדעון: בכל אופן, הרב קרליבך היה נוהג לספר את הסיפור הזה בהופעות. פעם אחת, נכדתי של דודו של אחיו של-

יונתן: הרב, אתה סוטה מהעניין...

הרב גדעון: סליחה. בכל אופן, כפי שבסיפור בן המלך לא התייאש וחזר לארצו כדי להגן על השלום, כך גם אתם צריכים לעשות את ההכתרה בכל מחיר, ולשמור על השלום בישיבה.

שמואל: אז מה אתה מציע שנעשה? שנקים מחתרת ונתכנן בחשאי הכתרה של תלמידים?

הרב גדעון: בדיוק! אני לא מאמין שהמורים יצליחו לארגן הכתרה שלמה. תארגנו הכתרה משלכם, וחכו להזדמנות המתאימה!

יואב: אבל הרב, איך זה יכול לעבוד?

הרב גדעון: עליי. רק אל תכניסו אותי להכתרה שלכם, כן?

רועי: ברוך, ברוך.

יונתן: הרב, תודה רבה! מה היינו עושים בלעדיך..

הרב גדעון: טוב, הייתי שמח להמשיך ולדבר, אבל יש בת מצווה לסבתא שלי ואני כבר מאחר...

[הרב גדעון קם, ובעקבותיו גם התלמידים]

עידו: תודה רבה הרב, תמיד כיף לראות אותך!

הרב גדעון: [בזמן שהם יוצאים מהבמה] אתה יודע עידו, הר המור תפור עליך בול

8 סצנה

[חמשת התלמידים יושבים בזולה - המפקדה של המחתרת]

יונתן: טוב, אז אני פותח את הפגישה הראשונה של המחזרת. אז מה עושים בהכרתה? תזכרו, אנחנו רוצים שזו תהיה ההכרתה הטובה ביותר שיצאה מהישיבה הזו. אנחנו צריכים שלא רק הזיינוקים יזכרו אותנו, אנחנו רוצים הכתרה שתזכר לדורות! הכתרה שתשפיע על העולם! הכתרה שנספר עליה לנכדים שלנו בגאווה.

יואב: בוא נעשה "קופסת מתמטיקה" שבה התלמידים צריכים להפקיד את המחשבונים שלהם בתחילת כל יום ו-

רועי: שחרר, לא כולם מכורים כמוך למתמטיקה...

עידו: יש לי רעיון לעלילה! מה אם מישהו ילחץ על הכפתור האדום בחדר מורים, וזה יגרום לרב גדעון להפוך למנהל הישיבה?

שמואל: רעיון מטורף אחי!

רועי: יש לי רעיון אחר, בוא שמישהו מחמם שניצל במיקרו החלבי בחדר מורים, ואז המורים מנהלים חקירה לבדוק מי עשה את זה...

עידו: תזכור שאנחנו צריכים לחשוב על סיפור רחוק מהמציאות, לא סתם כתוב על המיקרוגל החלבי בחדר מורים "חלבי מלשון חלב"

יואב: בואו נעשה שהמורים מתמודדים ב"מירוץ למיליון!"

שמואל: עזוב, זה נדוש... אנחנו צריכים לחשוב על משהו מקורי, שיהיה מטורף

יונתן: עזבו את זה רגע, יש לכם רעיון מה עוד לעשות בהכרתה, חוץ מהעלילה? אני רוצה שיהיה משהו מיוחד.

עידו: חייבים לעשות קטע עם צביש!

רועי: לא שמעת? צביש לא מגיע השנה להכרתה...

יונתן: מה?? [שער התלמידים מששים אותו והוא מהר שם יד על פיו] ועוד חשבתי שזה שהמורים עושים את ההכרתה יהיה הדבר הכי עצוב בהכרתה הזאת... דקה דומייה לרבנו, מורנו צביש

[כמה שניות של שקט ומרכינים ראש]

יואב: רגע! אולי נעשה ריקוד?

שמואל: אתה צודק, אין הכתרה בלי ריקוד!

יונתן: אתם לא יודעים? יש כבר ריקוד מטורף מוכן...

[חברה נכנסים. כולם מתארגנים תלבושות וכו' לריקוד. מתחילים ריקוד]

סצנה 12

[הרב צחי עולה למרכז הבמה עם ספוטלייט עליו ומתחיל מונולוג אישי]

הרב צחי: איך זה יכול לקרות לי? אני שנים בתור סגן ראש הישיבה תורם את כל כולי לישיבה אבל בשנתיים כראש הישיבה אני מצליח להגיע למצב שהישיבה בסכנת קיום. כל מה שרציתי זה

שהישיבה תגדל. היתה לנו את ההזדמנות. היו לנו מיליון שקל, כל מה שהייתי צריך זה לא להיכשל.
אם הייתי מצליח היינו מסודרים לדורות?

[יונתן נכנס. הרב צחי נבהל]

הרב צחי: יונתן? מה אתה עושה פה?

יונתן: זה לא משנה כרגע. הרב, שמעתי את כל מה שאמרת, ואין לך מה לדאוג. אתה יכול לסמוך עלינו, תהיה הכתרה למרות הכול.

הרב צחי: אבל איך? ההכתרה עוד שבוע, קשה לי להאמין שתספיקו להכין הכתרה בזמן...

יונתן: הרב, אנחנו כבר שש שנים בישיבה, מה עשינו כאן בשעלי תורה אם לא להפיץ תורה ואמונה? אתה יכול להאמין בנו.

הרב צחי: אתה צודק! רק באמונה! הרי מה יש לנו כאן? ישיבת שעלי תורה צריכה להפיץ אמונה בעולם! זה הרגע שנוסדנו בשבילו! אמונה זה רק במשבר! בשם ה' נעשה ונצליח!

יונתן: תודה הרב, אנחנו לא נאכזב אותך!

[יונתן והרב צחי יוצאים מהבמה]

(סצנה 13)

[התלמידים יושבים בכיתה וסתם מדברים ביניהם פתאום הרב צחי ויונתן נכנסים לכיתה]

הרב צחי: איפה שאר השכבה?

רועי: נו באמת הרב. ככה נראית תפוסה מלאה בימינו.

יונתן: עזבו את זה, יש לנו הכתרה!!

עידו: מה??

שמואל: באמת??

יונתן: כן! דיברתי עם הרב צחי, ההכתרה חוזרת אלינו!

הרב צחי: יש רק עניין אחד קטן... עקב בעיות, לא נוכל לספק לכם תקציב...

שמואל: מה? איך נעשה הכתרה בלי תקציב?

יונתן: הכסף זה לא מה שמשנה, העיקר שתהיה הכתרה!

[הרב צחי פונה לצאת אבל נזכר לומר משהו לתלמידים]

הרב צחי: פנו את החדר הזה אנחנו צריכים אותו לחדר יועצים.

[הרב צחי יוצא]

רועי: נו מה? שוב?

שמואל: לא מספיק להם 2 חדרי יועצים?

עידו: הם גם משתמשים בחדר קולנוע

יואב: גם בספרייה התורנית לפעמים

יונתן: וואו באמת מבאס אבל זה לא מה שחשוב כרגע. אתם לא מבינים?? אנחנו יכולים לעשות חזרות להכתרה בלי לפחד שניתפס!

עידו: צודק. יאללה בוא נשלח לכולם הודעה שיש אישור הנהלה ומתחילים חזרות.

[החברה יוצאים מהכיתה והסצנה מסתיימת]

סצנה 14

[מנחים, ריקוד גדול, מנחים, רוצים להכתיר את רב הפורים וטראמפ נכנס]

סצנה 15

[ההצגה של התלמידים מסתיימת וטראמפ עולה לבמה התלמידים רואים אותו ונראים מאוד מבולבלים]

טראמפ: וואו איזו הצגה מדהימה, ממש ראיתי את השלום מאיר. החלטתי להחזיר את הפרס הכספי.

יונתן: מ-מה זה? טראמפ? מה אתה עושה פה? איזה פרס?

טראמפ: הרב צחי לא סיפר לכם? הצעתי לו מיליון דולר תקציב להכתרה ובנוסף לכך מיליון דולר לשחקן האהוב עלי.

יונתן: בגלל זה הם ניסו לקחת את ההכתרה לעצמם? אבל למה לא פשוט לתת לנו לעשות אותה?

טראמפ: ממה שהבנתי אחרי כל הכסף שהישיבה השקיעה במסלול איתן המצב הכלכלי שלהם לא היה מאוד טוב. הם רצו שמורה יזכה בפרס כדי שיוכלו לתת לישיבה

יואב: וואו

טראמפ [מכריז לקהל בדרמטיות]: הזוכה בפרס של מיליון הדולר הוא.....(שם של הזוכה כשנחליט)

הזוכה: מה? אני? אני לא מאמין.

טראמפ: מה תעשה עם הכסף?

הזוכה: וואלה נראלי אני אתרום אותו לישיבה. כסף זה לא הדבר הכי חשוב בחיים. הישיבה הזאת ממש תרמה לי בחיים ב6 שנים מדהימות.

טראמפ: איזה מעשה נדיב ומדהים. אם אתה לא רוצה את הכסף אז מגיע לך פרס יותר טוב מזה... [בהכרזה דרמטית בקול] אתה תהייה הרב פורים לשנת תשפ"ו.

[השכבה עולה, קונפטי חוגגים וכו']